

นิทานเวตาล... เรื่องที่ 8

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 8

ครั้นพระราชชาติวิกรมเสนาเสด็จกลับไปจับเวตาลที่ต่นอโศกมาแล้วก็พาดมันไว้บนป่าเดินกลับไปทางเดิมเพื่อจะไปพบโยคีศานติศีลที่ป่าช้า แต่ขณะที่เดินมาในความเจียบนั้นเอง เวตาลก็กล่าวขึ้นว่า "นะ ราชะหนทางยังอีกไกล เพื่อจะให้พระองค์ลิ้มภาระอันหนักนี้ โปรดเตรียมสติบปัญหาของข้าเถิด"

แต่โบราณกาล ยังมีท้องถิ่นหนึ่งเป็นสมบัติของตระกูลพราหมณ์ในแคว้นอังคะ เรียกว่า หมู่บ้านพุกฤษณ์ ในหมู่บ้านดังกล่าวนี้มีพราหมณ์ที่ร่ำรวยคนหนึ่งมีชื่อว่าวิษณุสวามิน พราหมณ์ผู้นี้มีภรรยาซึ่งอยู่ในตระกูลที่ติดเทียมกับตนด้วยชาติกำเนิด นางพราหมณ์ได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคนซึ่งมีความเป็นผู้นำสูงเช่นเดียวกัน ในกาลต่อมาเมื่อเด็กทั้งสามเติบโตเป็นหนุ่มก็เป็นที่ภาคภูมิใจของบิดามารดา

วันหนึ่งเมื่อพราหมณ์กำลังจะกระทำยัญพิธี(พิธีบวงสรวง) ก็เรียกบุตรชายทั้งสามเขามาและสั่งให้ทั้งสามคนออกไปเที่ยวหาเตาหุงข้าวที่ชายหาด เมื่อไปถึงฝั่งทะเลมีนาก็พบเตาตัวหนึ่ง พราหมณ์ผู้ใหญ่ก็กล่าวแก่น้องชายทั้งสองว่า

"พวกเจ้าคนหนึ่งคนใดในสองคนจงแบกเตาเอาไปให้ท่านพ่อทำยัญพิธีเถิด ข้าคงจะแบกมันไปไม่ได้เพราะมันลื่นด้วยตะไคร่น้ำ"

เมื่อพี่ชายใหญ่กล่าวดังนี้ น้องทั้งสองก็กล่าวว่า "ถ้าพี่ลั่นใจ ไม่กล้าแบกมันไปทำไมพวกข้าจะต้องแบกไปเล่า"

พี่ชายใหญ่ได้ฟังก็กล่าวว่า

"เจ้าทั้งสองจะต้องเอาเตานี้ไป ถ้าเจ้าไม่ทำ เจ้าก็จะได้ชื่อว่า ชดยัญพิธีของพ่อ ทำให้ไม่สำเร็จทั้งเจ้าและท่านพ่อก็จะตกรถด้วยกันทั้งคู่แน ๆ"

เมื่อเขาบอกแก่น้องทั้งสองดังนี้ คนทั้งสองกลับหัวเราะเยาะและกล่าวว่า "ถ้าพี่รู้หน้าที่ของพวกเราตั้งแต่แล้ว ทำไมไม่รู้ตัวเองว่าพี่ก็ต้องทำหน้าที่เช่นเดียวกัน"

พี่ชายใหญ่จึงกล่าวว่า "ข้าเป็นผู้ดีในการกิน และข้าไม่คิดว่าจะจะต้องเจ้าเต่าตัวนี้ มันทาขะแขยงสินดี"

น้องคนกลางได้ฟังจึงพูดว่า "ถ้าเช่นนั้นข้าก็เป็นผู้ดีที่สุด เพราะข้าเป็นผู้ที่รู้ดีที่สุดในเรื่องของเพศอันละเอียดอ่อน"

เมื่อได้ฟังดังนี้พี่ชายใหญ่ก็กล่าวว่า "ถ้ากระนั้นก็ให้เจ้าน้องเล็กนี่แหละนำเต่านี้ไป"

น้องคนสุดท้ายได้ยินก็ขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ กล่าวแก่พี่ชายทั้งสองว่า "เจ้าคนโง่ ข้าเป็นผู้ดีเรื่องเตี้ยงนอน เพราะฉะนั้นข้านี้แหละเป็นผู้ดีมากที่สุด"

ทั้งสามพี่น้องต่างก็ทะเลาะกันเพราะความหึงงำพองในตัวเอง ดังนั้น คนทั้งสามจึงละจากเต่าทะเล เดินทางเข้าไปในเมืองวิภูงกปุระ ซึ่งมีพระเจ้าแผ่นดินชื่อ พระเจ้าประเสนชิตปกครองอยู่ เพื่อจะให้ตัดสินกรณีพิพาทของตน

เมื่อสมุหราชมนเฑียรขานชื่อเรียบร้อยแล้ว พี่น้องทั้งสามก็เข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน และบรรยายเรื่องราวให้ทรงทราบอย่างละเอียด พระราชาฟังเรื่องราวแล้วก็ตรัสว่า "คอยอยู่ที่นี้แหละ ข้าจะให้เจ้าได้พิสูจนตัวเองเสียก่อน" ชายทั้งสามก็ตกลงและนั่งรออยู่ ณ ที่นั้น

ขณะนั้นเป็นเวลาทีที่พระราชาจะเสวยภัตตาหารมื้อกลางวัน จึงเรียกให้ชายทั้งสามเข้ามารวมโต๊ะเสวยซึ่งมีอาหารอันโอชะปรุงแล้วอย่างดีที่สุด ส่งกลิ่นหอมฟุ้งยั่ววนจุมูก ประกอบด้วยรสต่าง ๆ ถึง หารส พราหมณ์ผู้เป็นพี่ใหญ่แลเห็นแล้วก็ไม่ยอมกิน กลับเซ็ดหน้าอย่างหึงงำจงหองและขะแขยง พระราชาจึงตรัสถามว่า "อาหารบนโต๊ะเสวยนี้ล้วนแต่ของดีวิเศษทั้งสิ้น เหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมกิน" พราหมณ์ได้ฟังก็ทูลตอบว่า

"ข้าพระบาทสังเกตเห็นว่า อาหารนี้มีกลิ่นตุ ๆ ราวกับกลิ่นซากศพ ดังนั้นข้าพระบาทจึงไม่อาจเข้าไปเฉียดใกล้อาหารพวกนี้ ไม่วามันจะอร่อยสักแค่ไหนก็ตาม"

พระราชาจึงตรัสถามผู้ที่นั่งล้อมรอบโต๊ะนั้นว่ารู้สึกอย่างไร คนเหล่านั้นได้ฟังรับสั่งก็ทูลว่า "กระยาหารนี้คือข้าวขาวหอมโดยธรรมชาติ ไม่มีตำหนิอะไรเลย" แต่พราหมณ์ผู้หึงงำในความเป็นผู้ดีอย่างยิ่งยวดในการกินก็ยังไม่ยอมแตะต้อง นั่งทำจุมูกย่นอยู่ พระราชาทรงดำริว่าเรื่องนี้สมควรจะสืบสวนให้รู้ที่จริง มนตรีจึงทูลว่า ข้าวเสวยนี้เป็นข้าวที่ปลูกในสาละเกษตรซึ่งอยู่ใกล้กับฉาฎ(ที่เผาศพโดยมากอยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ เช่น แม่น้ำคงคา เป็นต้น) อันเป็นที่เผาศพของคนในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง พระราชาได้ฟังก็ประหลาดพระทัยมาก ทรงพอพระทัยอย่างยิ่ง ตรัสแก่พราหมณ์ว่า "ตัวท่านนี้มีความรู้ในโภชนศาสตร์ยิ่งนัก ท่านเป็นคนเก่ง หาได้ยาก จึงเลือกกินอาหารอย่างอื่นตามใจชอบเถิด"

หลังจากการกินเลี้ยงสิ้นสุดลง พระราชาก็ปล่อยให้พราหมณ์กลับไปยังที่พักของตน และส่งหญิงงามที่สุดคนหนึ่ง งามเพริศพรังทั้งสรวรพางค์หาที่เปรียบมิได้ ตกแต่งร่างกายด้วยปัลลัษฐาภรณ์อันแพรวพราวด้วยมณีจินดาควรรเมือง ส่งไปประทานแก่พราหมณ์คนรองผู้เป็นเอตทัคคะในกามศาสตร์ นางผู้เปรียบดังผู้จุดไฟของกามเทพ

และเป็นผู้ที่มีพักรออันงามดังดวงศศิ์ในยามเที่ยงคืน
มาสู่ห้องของพราหมณ์โดยมีสาวสรรกำนัลนางแวดล้อมเป็นบริวาร

เมื่อนางผู้งามบรรเจิดมาถึงห้องพักของพราหมณ์หนุ่มผู้เลิศในโลกียวิสัย
พราหมณ์แลเห็นก็แสดงอาการเหมือนจะเป็นลม เอามือชายปิดจมูกไว้และตะโกนบอกแก่เสวกผู้ติดตามนางมาว่า

"เอานางคนนี้ออกไปให้พ้น ชื่นชักร้าอยู่ข้างต้องตายแน่ คนอะไรมีกลิ่นตัวเหม็นราวกับแพะ"

ราชเสวกได้ฟังก็ตกใจ มีความประหลาดใจเป็นล้นพ้น รีบพานางโฉมงามกลับไปเฝ้าพระราช
กราบทูลเรื่องราวให้ทรงทราบ พระราชาจึงส่งคนนำคำสั่งไปแจ้งให้บุตรที่คลีนไสนั้นมาเฝ้า ตรัสว่า
"เจ้าจงบอกขาม่าชิวา หญิงงามที่ข้าส่งไปให้เจ้ามีกลิ่นกายเหม็นได้อย่างไร นางเป็นคนสะอาด
หมั่นชำระล้างร่างกายเสมอ และประทีนกายด้วยของหอม เช่น ผลจันทน์แดง ผงการะบูรณ ผงยาดำ(กฤษณา)
และเครื่องหอมนานาชนิด ซึ่งนางสรรหามาจากทั่วโลก อย่างนี้ยังจะมีกลิ่นเหม็นเหมือนแพะอีกหรือ"

ถึงแม้พระราชจะอ้างเหตุผลอย่างไร ๆ ชายผู้คลีนไสนี้ก็ไม่ยอมเชื่อ
พระราชาทรงคำนึงว่าเรื่องนี้หาจะมีความเรนลับแอบแฝงอยู่ จึงซักถามนางงามด้วยวิธีต่าง ๆ ในที่สุดนางก็ยอมรับว่า
เมื่อยังเยาว์วัยนางพราจากครอบครัวไปอยู่ที่อื่น และนางถูกเลี้ยงมาด้วยนมแพะ

เมื่อพระราชได้ประจักษ์ความจริงดังนี้
ทรงพิศวงในความรู้งามอันเรนลับของพราหมณ์หนุ่มเป็นอันมาก
จากนั้นก็ทรงสืบสวนถึงความมหัศจรรย์ของพราหมณ์ผู้เป็นน้องสุดท้องว่า เขามีความรู้ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับเตียงนอนอย่างไร
พระราชาก็โปรดให้นำเตียงนอนพิเศษสุดตัวหนึ่งมาอุปมาดด้วยเสื่อเจ็ดชั้นสลักรูปกุ่ม มีผ้าปูที่นอนอันนิ่มละมุนละไม
ปูทับดานบน เมื่อตักแต่งเรียบร้อยแล้ว ก็นำไปให้พราหมณ์หนุ่มนอนในห้องไสยาอันโออา

เมื่อเวลาผ่านไปครึ่งยาม พราหมณ์หนุ่มก็ผุดลุกขึ้นนั่งเอามือทั้งสองบีบที่ศีรษะ
และเปล่งเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด บริวารของพระราชซึ่งเฝ้าอยู่ในที่นั้น
แลเห็นเหตุการณ์ก็เข้าไปประคองจึงแลเห็นเครื่องหมายคด ๆ งอ ๆ
เป็นผื่นแดงที่ศีรษะของชายหนุ่มราวกับเป็นเสนขุ่นที่ผิงแนลงไปในเนื้อ เมื่อคนเหล่านั้นกลับไปทูลพระราช
พระราชาก็ตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า "พวกเจ้าไปดูสิว่ามีอะไรอยู่ในเสื่อหรือไม่"
คนเหล่านั้นจึงช่วยกันดูอย่างพิถีพิถันแต่เสื่อผืนกลางที่สุดของเตียง ไล่ขึ้นมาทีละชั้นจนครบเจ็ดชั้น
ในที่สุดก็พบขนเสนหนึ่งอยู่กลางพู่ชั้นล่างที่สุดจึงหยิบเอามาแสดงแก่พระราช
และนำตัวพราหมณ์ผู้รู้ความลับเกี่ยวกับเตียงนอนมาเฝ้าด้วย
และเมื่อพระราชทอดพระเนตรเห็นอาการเจ็บปวดของพราหมณ์
อันเกิดจากขนเสนหนึ่งจากเสื่อชั้นล่างสุดเข้าไปผิงตัวใต้ผิวหนังของเขาที่ยังทรงฉุนสนทนที่พระทัยนัก
ทรงใช้เวลาทั้งคืนเฝ้าชบคิดเรื่องปริศนาจนรุ่งสว่างก็ไม่อาจจะค้นคว้าหาคำตอบได้

เช้าวันรุ่งขึ้น พระราชาเสด็จออกท่องพระโรง ประทานรางวัลให้แก่พราหมณ์ทั้งสามคนนั้น
คือเหรียญทองสามแสนเหรียญให้ไปแบ่งกัน เพราะบุรุษทั้งสามนั้นเป็นอัจฉริยบุคคลซึ่งหาได้ยากยิ่ง
และบุรุษทั้งสามนั้นก็ได้อยู่ในวังของพระเจ้าแผ่นดิน มีความสุขสบายตามอัฏฐาพิสัย
แต่คนทั้งสามจะคิดสักนิตหนึ่งก็หาไม่ว่าเขาได้ทำบาปต่อพ่อของเขาโดยทำให้ส่วนหนึ่งในยัญพิธีต้องขาดไป
เพราะเขามีไดเออาเตาไปให้พ่อทำพิธีนั่นเอง สวรรค์เขาทะเลซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาได้มีชีวิตอันผาสุกนั้น เขาลืมมันสิ้น

เมื่อเวลาเล่านี้ทานจบลง ก็ทูลถามพระเจ้าตรีวิกรมเสนาว่า "โอ ราชัน

ข้ามีคำถามอันชวนให้สงสัยไม่หายและไม่อาจจะหาคำตอบได้ ฉะนั้นโปรดทรงชี้แนะด้วยเถิดว่า
ในจำนวนบุรุษอัจฉริยะสามคนนั้นใครเป็นคนเก่งที่สุด และใครเก่งเป็นรองตามอันดับลงมา"

พระราชินีได้ฟัง ลืมคิดถึงคำสัญญาที่ตกลงไว้แก่เวตาล ตรัสด้วยความรู้สึกส่วนตัวว่า

"น้องสุดท้อง คนที่ต้องเจ็บปวดเพราะเส้นผมนั้นต่างหากที่ควรนับว่าเก่งที่สุด
เพราะเป็นพยานที่สำคัญที่สุด ส่วนพี่ชายอีกสองคนนั้นอาจจะได้ระแคะระคายมาจากคนอื่นแล้วก็ได้
ข้าจึงว่าไม่สู้จะอัศจรรย์อะไรนัก"

"อย่างนั้นหรือพระเจ้าข้า" เวตาลยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ "ถ้ากระนั้นก็โปรดเสด็จกลับมารับข้าอีกก็แล้วกัน"
กล่าวจบเวตาลก็อันตรธานไปจากบาของพระราชินี หายแวบกลับไปที่दनอโศกตามเดิม

ที่มา www.lokwannakadi.com/